

Jumala hoolekandmine.

Tallinnas.

J. Ploompuu raamatutaupluse kirjastus.

Jumala

hoolekandmine.

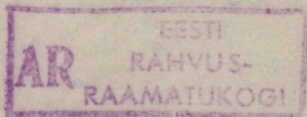

Tallinnas.

J. Ploompuu raamatukaupluse kirjastus.

Дозв. цензуров. — Юрьевъ, 23. августа 1904 г.

Печ, въ. тип. М. Шифферъ и М. Антъе, Ревель.

70048

Jumala hoolekandmine.

Mis arvate teie, armsad, kas võiks suur ja vägew Jumal, kes taevast ja maad loonud oma sõna läbi, kes nii suur ja vägew on kõikide üle — kas peaks tema ka väikeste asjade üle valvama? Kes Teie seast piibli raamatut tunneb, saab mulle wistist seda ütleva, ja teie võiks kohe kirjastükka näidata, kus sees seisab, et meie suur Jumal ka väikeste asjade eest muret kannab. Kas kiri ei ütle: „Mitte üht warblast ei kuku maha ilma Teie isa tahtmiseta?“ Matt. 10, 29. „Kõik teie juukse karvad on loetud!“ Matt. 10, 30 ja „Meile, kes Ju-

malat armastavad, peavad kõik asjad hääks tulema, kes tema tahtmise järel kutsutud on?" Rom. 8, 28.

Uskmata inimesed naeravad niisuguse õpetuse üle, et Jumal kõik ette näeb ja kõige väiksema looma pääle waatab ja teda faitseb oma tahtmise järele. Kui masina sees, mis kunstlikult on kokku seatud, kus üks ratast teist ajab, üks väikene liige puudub ehk wälja kukub, siis saaks seeläbi masina käik finni peetud ja kõik läheks nurja.

Jumal olgu tänatud, et seeläbi, mis uskmata meel ütleb, Jumala truudus ja usk mitte ep ole kadunud ja ennast pilkamise ja laimamise läbi ei lase efsitada. Jumal olgu tänatud, et meie tema kallist sõnast teame, et ta meid oma filmaga juhatab ja et kõik meie päewad, kõigega mis meil

juhtub tulema, tema raamatus juba üles pandud on. Ma tahan teile siin selles jutus näidata, kuidas Jumal kõigil oma ettevaatamises kaitseb ja kui imelikud kõik tema teed on.

„Üks missjonär Dr. Janson saab wangitorni wistatud. Ta wõtab aga üht wäikest asja enesega kaasa, mis ta kõige suurema hoolega kaitseb. Ta ei usu seda asja mitte oma armsa ja truu naisele, kes teda ööd ja päewad kaitseb ja temal järel käib. Kõik oma waranduse oli ta maha jätnud, aga seda üht asja wõtab ta enesega. See oli üks wana kõwa pääpadi. Kui ta magama heidab, on see ta pää all ja kui ta üles tõuseb, hoiab ta seda oma ligidal. Armulise ja hää südamega jagab ta oma wiimast palu-¹ wangidega, aga seda halba ja kõwat patja ta ära anda ei taha.

Ühel päeval tuli wangihoidja ja wõttis ta käest padja ära, ja waesel wangil ep' olnud nüüd, kuhu ta oma pää wõiks panna. See oli misſionäri raſke kanda; filmapiſarad joofſiwad ta palgedest üle.

Wangihoidja nägi aga, et padi wäga kõwa oli ja miſkaſ teda teisel päeval wangihooneſse tagaſi, nõnde sõnadega: „Wõta oma padi jälle tagaſi, ta mulle ei kõlba — ma ei taha teda.“

„Oh, ma tänan teid wäga, mu pää walutab, kui mull teda ep' ole,“ ütles miſſionär.

„Ja mul hakkab pää walutama, kui mina ta pääl magan,“ waſtaſ wangihoidja.

Ühikese aja pärast ſai Dr. Sadſon ühte wanasse wangihooneſse Dungpenlaſſe weetud, et jääb teda ja ta ſeltsimehi mõne aja pärast ära põletada.

Ta pidi mõne päewa edasi marššima, et ta jalatallad puruks läkšiwad — aga ta wõttis wana padja kaasa. Suur waewaline reis lõppes otša. Säääl wõttis jälle ülewaataja tema käest selle padja ja rebis puruks. — Säääl fiseudas misšionär suureš fūdamewalus; tal oli see padi armsam, kui kōif muu maailmas. Pagan, kes wanqide ülewaataja oli, leidis padja seest ühe kōfku litsutud tüki puuwilla, mis inetu wälja nägi, ja pruufida ei kōlbanud. Ta waatas seda ja kui ta nägi, et see midagi wäärt ei olnud, siis wiškas ta seda ära. Misšionär aga waatas kurwa meelega selle punwilla tüki pääle — siis sai ta edasi aetud. Ta palus wāga, et nad tale seda wāifest tükki annakšiwad, mis kellegile waja ei ole; aga teegi ei kuulnud ta palwet ja kellegil ei olnud hale meel.

Korraga nägi ta oma koolipoisfi, Mong=Jngi, kes ta järel käis, ja mis-
sionär palus ja ütles:

„Mong=Jng, kas sa armastad
mind?“

„O jah, enam kui ma seda võelda
võin.“

„Mong=Jng, kas nägid seda puu-
willa tükki?“

„Küll ifka!“

„Oh Mong=Jng, sa ei saa mind
millasfi enam nägema, sest ma saan
surnute wangihoonesse weetud, nimega
Dungpen=la.“

„Oh armas koolmeister, ärge rää-
fige nõnda!“

„Jssanda tahtmine saab sündima:
aga kas tahaksid sa midagi saada
mälestuseks minu käest.“

„Jah!“

„Mong=Jng, kas on full võimalik seda puuwilla tükki üles leida?“

„Jah!“

„Siis mine ja too teda, ja hoia teda mälestuseks. Kui sa mind armastad, siis hoia teda nii kaua kui ma ehk tagasi tulen.“

Mong=Jng läks tagasi, leidis puuwilla tüki, wiis seda kodu ja pani tallele. Paganad hakasivad walju häälega naerma, kui nad nägivad et ta seda wana tükki foolmeistri mälestuseks kaasa wõttis. „Ta tahab seda tükki paluda ja ta ees ennast kummardada,“ ütlesid nad, „et see tema foolmeistri pää all on olnud.“

„Ei, ma ei taha ta ees kummardada, waid paigale panna.“

„Narr, kes sa oled, sinu foolmeister on surma tee pääl. Pööra ümber

oma ebajumalate ja rahwa hulka, sest selle uue usuga saab nüüd ots olema."

Mong=Jng õhkas südamest, aga ei vastanud mitte. Tema koolmeister, misjonäär Jadsen, sai pärast ommeti päästetud, ja esimene käik oli, Mong=Jngi maja üles otsida. Tema esimene küsimine oli puuwilla tüki järele, mis tema pääpadjas olnud. Kõik tema jüngrid, keda ta õige tee pääle oli pööranud, olivad ennast nüüd ta ümber kogunud ja Mong=Jng andis temale puuwillad ära ja üks kirjutud raamat tuli nähtawale; see oli piibel, mis ta Kreeka keelest Burmani keelde oli ümber tõlkinud; Mong=Jngi süda tõusis taewa poole tänu palwes ja kõik jüngrid hõiskasivad rõõmu pärast. Misjonäär Jadsen aga laskis põlwile maha ja kõik tema jüngrid temaga. Kõikide südamest tõusisid tänupalwed ülesse

Jumala poole, et ta oma ettenägemises kõik nenda oli seadnud ja teinud. Eks ei näe meie siin Jumala iseäralist hoidmist, muretsemist ja teinmist?

Mong-Tng on surnud. Armas misjonäär Sadson magab ammu mere põhjas korallide hauas. Pagana wangi-hoidja on surma saanud; aga see raamat, mis kord puuwillade sees peidetud oli, on nüüd Burmani rahwale trükitud ja on laiale lautatud Awast, (päälinnaft) kunni Dungpen-lasse (wangihoone). Ta on nüüd pää ja rahu padjaks saanud tuhandetele kurwastatud ja rahuta hingedele. Ta on näljatsesele leib, janutsesele jook, puhkamine wäsinule, walguš pimedale, hääł kurtidele ja tarfus rumalatele, rikkus waestele ja päästmine ära kadunud inimesele, elu surnutele.

Waene laps.

Üks wäifene tütarlaps oli foge-
mata ilusasse aeda sattunud,
kus ta lillede wahele rohu
roheline rüppe magama jäi.

Ta näpu wahel oli walge roosa lill
ja tema paljad jalakesed paistiwad
rohuft wälja. Tema nägu oli lahke
ja ilus, ja ta lai ja lahke otsaesine
tunnistas ta sees elawat ja alandlikku
waimu olemat. Aga ta oli waene,
inimestest maha jäetud laps, kelle ema
ja isa juba külmas mullas magasiwad;
ei olnud tal ka armsaid õdesid ehk wen-
dasid, kes ta üle oleks walwanud.
Maailm ei hoolinud temast midagi.

Siiski ei olnud wäifene magaja
fõigist unustatud. Üks nägemata sõber
walwas ta üle ema armastusega. —

Tema, kes ford wäitseid lapsi oma hõlma wõttis, neid õnnistades, ei jätnud seda wäikest waest last maha. Wäike lapsuke naeratas unes; — ehk nägi ta inglid oma ümber, kes teda kaitsejwad, et ta oma jalga firme wastu ei lükanud.

Korraga ärkas wäike lapsuke üles ja firutas oma liikmeid, seal kuulis ta ühe rikka proua häält ütlemat: „Johann! Johann!“ Üks teener jooksis selle kisa pääle wälja ja sai tapluse wiisi kuulda: „Kas ei ole ma sulle käskinud, santisid minu rohuaiaast eemal hoida? Ja siiski näen ma siin waest sandi last. Kui seda ford weel ette tuleb, siis kautad sa koha. Uja seda last koha aiast wälja, sest ma ei anna luba, et minu lapsed sandi lastega ühes mängiwad.“

Johann kuulis rahulisti proua

fõnu, ja kui see ära läks, waatas ta waese lapse filmi, kes weel lilledega mängis, ehk küll wõõra proua furjad sõnad teda oliwad ehmatanud.

Wana usklik teener mõtles aga Dnnistegija sõnade pääle: „Mis teie iial olete teinud nendesinastele mu vähemate wendade jaoks, seda olete teie mulle teinud.“ Math. 25, 40. Ta pistis käre ruttu tasku ja wõttis kaks kopikut wälja, keda ta wäikese lapsele pakkus, öeldes: „Armas laps, kas sa tahad enesele selle raha eest saia osta?“ Laps waatas esiti oma lilledede pääle ja siis wastas ta lapseliku meelega: „Jah, kui sa mulle lilledid tahad kanda.“ Teener tegi seda hea meelega; waene laps läks tema järele, kes temale mitte üffi saia ei ostnud, waid ka edespidi kui isa ta eest muret kandis.

Lõest: „Issand saadab õigust waeste
lastele.“

Laste karjane.

Mina õnnis lapsuke
Jeesutele tallele.
Oh, mu karjane on hea,
Mina paremat ei tea,
Mind ta tunneb, armastab,
Nime pidi mälestab.

Tema helde hoiu all
Seian mina wäeti tall
Head toitu elu aja,
Ühtigi mul pole waja.
Oma elu hallikast
Joodab oma jänus last.

K o d u.

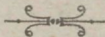
Heil aia äärne tänawas,
Kui armas oli see!
Kus kaste heinas põlvini
Me lapsed jookfime.

Kus ehani ma mängisin
Küll lille, rohuga,
Kust wana taat kae kõrwal mind
Tõi tuppä magama.

Küll üle aia tahtsin siis
Ta kombel waadata:
„Laps oota,“ kostis ta, „see aeg
Dn kiir küll tulema!“

Keg tuli. Maa ja mere pääl
Silm mõnda seletas —
Ei pool nii armas polnud sääl
Kui küla tänawas!

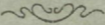
E. Koidula.

15. —

71

Ar 904
Jumala

Sind 3 kop.
